

תת"ע 5887/05/16 - מדינת ישראל נגד אשמוז רודין

בית משפט השלום לתעבורה בנצרת

תת"ע 5887-05-16 מדינת ישראל נ' אשמוז רודין
תת"ע 6764-09-16 מדינת ישראל נ' אשמוז רודין
תיק חיצוני: 90505208083

בפני	כבוד השופטת יסמין כתילי-מני
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	אשמוז רודין

נימוקי הכרעת דין

ביום 15/5/18 הודעתי לצדדים כי החלטתי לזכות את הנאשם. להלן נימוקי הכרעת הדין:

האישום

כנגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום בגין עבירה של נהיגה במהירות מופרזת.

בהתאם לכתב האישום נשוא תיק 5887/5/16 (להלן: "האישום הראשון"), בתאריך 13/10/15 בשעה 2:45, בכביש 65, נהג הנאשם במהירות מופרזת של 141 קמ"ש בכביש בו המהירות המרבית המותרת הינה 80 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 (להלן: "תקנות התעבורה")

בהתאם לכתב האישום נשוא תיק 6764/9/16 (להלן: "האישום השני"), בתאריך 26/2/16 בשעה 1:21 בכביש 65, נהג הנאשם ברכב משטרתי במהירות של 136 קמ"ש, בכביש בו המהירות המרבית המותרת הינה 80 קמ"ש, בניגוד לתקנה 54 (א) לתקנות התעבורה.

יריעת המחלוקת

אין מחלוקת בין הצדדים הן באשר למהירות המותרת בכביש, המהירות הנמדדת ושבזמן ביצוע העבירות הנאשם היה בתפקיד. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלה; האם הנאשם נהנה מההגנה נשוא תקנה 32(א) ו/או תקנה 94 לתקנות התעבורה.

ראיות הצדדים

מטעם המאשימה הוגשה אסופת מסמכים לרבות; הזמנות למשפט, אישורי מסירה, מזכרים שמולאו על ידי הנאשם בעקבות ביצוע עבירות תנועה, שאחד מהם התברר כי אינו רלוונטי למקרים שבפנינו ואילו המזכר שסומן ת/1 הינו

רלוונטי לאישום השני, דוח טיפול בנהג שביצע עבירת תנועה ברכב משטרתי שהינו רלוונטי לאישום הראשון ונוהל פתיחה במרדף .

מטעם ההגנה העיד הנאשם והוגשו באמצעותו דוח אירועים מיום העבירה נשוא האישום הראשון ודוח פעולה שנערך על ידיו.

במסגרת עדותו, התייחס הנאשם לשני אירועים בהם נהג במהירות מעל המהירות המותרת. הנאשם מסר כי במקרה אחר, בהיותו בכפר תבור בפעילות נגד פורצים, הוא קיבל דווח מהמוקד המשטרתי בדבר ביצוע ירי בעיר עפולה . הנאשם העיד כי עם קבלת הדיווח, נסע לעפולה לצורך טיפול באירוע כאשר בדרך הוא קיבל "העשרה נוספת" לפיה נשמע פיצוץ. באשר לאירוע השני, מסר הנאשם כי דובר באירוע התפרצות. הנאשם העיד כי בהיותו בסיוור בכפר תבור, הוא הבחין בפורצים. הנאשם הוסיף כי משהבחין הפורצים בו ובשוטרים, עלו על רכב והחלו במנוסה. בתגובה, עלה הנאשם לרכב המשטרתי, ורדף אחרי רכב הפורצים, אך משאיבד קשר עין, הפסיק את המרדף . הנאשם הסביר כי אירוע הפיצוץ הינו אירוע תגובה ואילו אירוע ההתפרצות הינו אירוע שהוא יזם בעצמו. הנאשם הוסיף כי באשר לאירוע הירי קיים דוח פעולה אך באשר לאירוע ההתפרצות לא נערך דוח מאחר ולא הצליח לתפוס עבריינים. בחקירתו הנגדית, התבקש הנאשם להסביר מדוע לא ערך דוחות פעולה ובתשובה מסר כי לא היה לו מספיק פרטים לגבי הרכב הנמלט. הנאשם הוסיף כי הוא ערך מזכר כעבור כחודש וחצי מיום האירוע לבקשת מפקדו ובו הסביר את נסיבות המקרה. הנאשם נשאל מדוע לא דווח למוקד המשטרתי באירוע ההתפרצות והוא מסר כי משלא היה לו מספיק פרטים על אודות הרכב הנמלט, לא ראה לנכון לפתוח אירוע.

הנאשם הוסיף במסגרת עדותו כי הינו איש משפחה ואב לילדים וכי אחיו ודודו נהרגו בתאונות דרכים וכי הוא לא היה עובר את המהירות המותרת אם הדבר לא היה נחוץ. הנאשם הוסיף כי בזכות העבודה והיוזמה שלו לתפיסת פורצים, הוא קיבל תעודת הערכה בשנת 2016. הנאשם נשאל אם הפעיל סירנה באותם מקרים ובתשובה מסר כי אינו זוכר אך הדגיש כי הוא בטוח שהדליק אורות כחולים. הנאשם חזר והדגיש כי הוא נאלץ לנהוג במהירות מעל המהירות המותרת לצורך תפיסת עבריינים וכי אם לא היה עושה כן, היה נכשל בביצוע עבודתו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה עתר לדחות את טענות הנאשם ולהרשיעו על פי הודאתו . מסיכומי המאשימה ניתן ללמוד כי המאשימה סבורה כי הנסיעה במהירות מופרזת לא היתה דרושה לצורך מילוי תפקידו של הנאשם, וכפועל יוצא איננו חוסה תחת ההגנות הקבועות בתקנות 32(א) ו-94.

ב"כ הנאשם עתר לזכות את הנאשם. ב"כ הנאשם טען כי במקרה דנן הנאשם עמד בנטל הדרוש לפי תקנה 32(א) בציינו כי דבריו שמסר בעדותו הינם אמינים ולא נסתרו. ב"כ הנאשם הוסיף לנאשם אף עומדת הגנה מכח תקנה 94. לטעת ב"כ הנאשם, תקנה 94 הינה תקנה ספציפית לעבירת מהירות ולכן לטעמו, הינה גוברת על תקנה 32 (א) לתקנות התעבורה. ב"כ הנאשם טען כי תקנה 94 מקנה היתר לנהג רכב ביטחון בשעת מילוי בתפקידו לעבור עבירות מסוימות וביניהן עבירת מהירות , כאשר לטעמו הסיפא שבתקנה 94 אינה מתייחסת לעבירות המנויות בסעיפים קטנים 1,2 ו-3, אלא שהסייג שבסיפא מתייחס אך ורק לעבירות נשוא סעיפים קטנים 4 ו-5. ב"כ הנאשם הוסיף כי בתקנה 94 מדרג עבירות לפי הסיכון שעלול להיווצר מאי ציות לחוק. לטעמו, נהיגה במהירות מופרזת, חניה ועמידה שלא כדין , ונסיעה בנתיב תחבורה ציבורית אינן גורמות לסיכון רב ולכן רשאי נוהג רכב ביטחון לעבור אותן עבירות ללא סייג, להבדיל מעבירות על הוראות המגבילות את כיווני הנסיעה ואת הפניות לכיוונים מסוימים. ב"כ הנאשם הוסיף כי מכלל

ההן נלמד הלאו וכי אילו חפץ מחוקק המשנה להחיל את הסייג על העבירות המנויות בסעיפים 1,2,3 ו-5, היה עושה כן. ב"כ הנאשם הוסיף כי הנאשם הוכיח מעבר לנדרש כי נהיגה בהתאם לחוק היה בה כדי למנוע ביצוע עבודתו וביקש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה

לאחר שעיניתי בראיות הצדדים, התרשמתי מאופן עדותו של הנאשם ושמעתי טיעוני הצדדים, הגעתי למסקנה כי לנאשם עומדת ההגנה הקבועה בתקנות 32(א), ובנסיבות העניין, לא מצאתי צורך להכריע לעניין תחולת תקנה 94(א) לתקנות התעבורה.

תקנה 32 (א) לתקנות התעבורה קובעת:

"רכב של משטרת ישראל שהנוהג בו או הנמצא בו ממלא תפקיד רשמי בפועל לא יחולו לגביו הוראות חלק ב' אם היה בקיומן כדי למנוע את מילוי התפקיד."

תקנה 94(א) לתקנות התעבורה קובעת:

"נוהג רכב בטחון רשאי בשעת מילוי תפקידו -

- (1) לחנות או לעמוד, שלא בהתאם להוראות שניתנו על פי דין;**
 - (2) לעבור על פני תמרור או רמזור המורים על עצירה בלי להיעצר ובלבד שהאיט את מהלכו במידה שהבטיחות מחייבת זאת;**
 - (3) לעבור על המהירות המותרת;**
 - (4) לעבור על ההוראות המגבילות את כיווני הנסיעה ואת הפניות לכיוונים מסויימים;**
 - (5) להשתמש בנתיב נסיעה שיועד לתחבורה ציבורית;**
- אולם לא יעשה כן אלא במידה הדרושה למילוי התפקיד המוטל עליו, ותוך כדי נקיטת אמצעי זהירות על מנת למנוע סיכון או פגיעה בעוברי דרך או ברכוש."**
- תקנה 1 לתקנות התעבורה קובעת:

"בתקנות אלה -

.

.

"רכב ביטחון" - כל אחד מאלה, כשהם מפיצים בפנס מיוחד אור מהבהב ומשמיעים אות אזעקה בסירנה:

- (1) אמבולנס של מגן דוד אדום או אמבולנס שניתן לגביו אישור הפעלה למתן שירותי רפואה דחופים מאת מנהל משרד הבריאות או מטעמו;**
- (2) אופנוע להגשת עזרה ראשונה שניתן לגביו אישור הפעלה למתן שירותי רפואה**

דחופים מאת מנהל משרד הבריאות או מטעמו;

(3) רכב של משטרת ישראל;

(4) רכב של צבא ההגנה לישראל;"

עדותיו של הנאשם הותירה בלבי רושם אמין. אציין כי אומנם נפל אי דיוק שולי באשר למועדי האירועים אך אין בדבר כדי לערער את אמינותו. הנאשם מסר עדות סדורה, הגיונית, המשתלבת במארג הראיות.

שוכנעתי כי באירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם ביצע את העבירה בדרכו לטיפול באירוע ירי, וכי נהיגה בהתאם לחוק היתה מונעת מילוי תפקידו. דבריו של הנאשם נתמכו בדוח פעולה ודוח אירועים מהם ניתן ללמוד כי דובר באירוע חמור אשר בעקבותיו היו מספר פניות למוקד המשטרה. סמיכות הזמנים של פתיחת האירוע וביצוע העבירה כפי שעולה מדוח הפעולה, מחזק את דברי הנאשם.

גם באשר לאירוע נשוא האישום השני, שוכנעתי כי הנאשם ביצע את העבירה בדרכו לאירוע תפיסת חשודים בהתפרצות, וכי נהיגה בהתאם לחוק היתה מונעת מילוי תפקידו. הסבריו של הנאשם באשר לאי עריכת דוח ביום האירוע מקובלים עלי. הנאשם הסביר כי מדובר באירוע שהוא יזם בעצמו בזמן שסייר בכפר תבור. משאיבד הנאשם קשר עין עם הרכב הנמלט ולא היו בידיו די פרטים, לא דווח למוקד המשטרה ולא מילא דוח פעולה. אני מקבלת את הסבריו של הנאשם כפי שתועדו בת/1, אומנם המזכר לא נערך ביום האירוע אך לא ניתן לומר כי הדוח נערך בשיהוי כה רב באופן השולל מנו כל משקל. עוד אציין כי מעיון בתצלום של הניידת בזמן ביצוע העבירה ניתן להבחין באורות כחולים של הניידת, דבר המחזק את דברי הנאשם לפיהם הוא בטוח כי הדליק את האורות הכחולים.

אינני מקבלת את טענת הנאשם לפיה תקנה 94(א) גוברת על תקנה 32(א). סבורה אני כי התקנות אינן סותרות זו את זו. הרציונל העומד בבסיס שתי ההוראות הינו מתן הגנה לנהג בתפקיד מפני העמדה לדין, ככל שביצוע עבירת תנועה דרוש ומתחייב לצורך מילוי התפקיד. תקנה 32 (א) מתייחסת באופן ספציפי לרכב משטרה, ומאפשרת הפרת הוראות חלק ב' של התקנות, ואילו תקנה 94 (א) מתייחסת לרכב ביטחון שרכב משטרה נמנה עליהם (כאשר הרכב המשטרה מפיץ אור מהבהב ומשמיע אות אזהרה בסירנה כהגדרת תקנה 1). אם מסיבה כלשהי, נהג רכב משטרה לא הפעיל סירנה ולא הפיץ אור מהבהב, היינו אותו רכב משטרה אינו עונה על הגדרת "רכב ביטחון", אין בדבר כדי לשלול את ההגנה הקבועה בתקנה 32(א).

בשולי החלטתי, אציין כי אינני מקובלת טענת ב"כ הנאשם בעניין פרשנות תקנה 94(א), הן באשר למדרג העבירות המנויות בתקנה והן באשר לתחולת הסייג. הדבר אינו עולה הן מלשון התקנה, הן מאופן ניסוחה, והן מהגיון הדברים.

לאור האמור לעיל, החלטתי לזכות את הנאשם.

ניתנה היום, ד' סיוון תשע"ח, 18 מאי 2018, בהעדר הצדדים.

